

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 125. Ex dictis demonstratur, sententiam nostram à nonnullis ei
adversantibus, sub horrida larva per imposturam repræsentari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

eaque jam penitentia signa dare, ex quibus prudenter credere possit, ipsos sat esse contritos.

1265 Meminisse tamen oportet, illis ex fragilitate decidivis non solum cavendas esse peccandi occasiones, quae ab omnibus communiter cavendae sunt, sed & illas, quae, attentâ speciali suâ infirmitate, peccati periculum sibi prae aliis adferunt. Quia (ut Bernardus ait serm. 1. Pasch. c. 16.) *non satis cecidisse pipet hominem, qui adhuc manere disponit in lubrico... sit verâ compunctionis indicium, opportunitatis fuga, subtractio occasionis.* Et quia tales in medio laqueorum specialiter ambulant, facileque est animum ipsorum, ex peccati reliquiis infirmum, peccati illecebris capi, nisi congruis aptisque medicis sanari satagant; non levi studio, nec parvo conatu, sed ferventi mentis intentione, ipsis recenter conversis opus esse, supra dixi ex sancto Cyrillo Alexandrino, qui l. 4. de ador. in spir. docet, exiguis laboribus hanc rem non perfici, nec unquam ab iis, qui remissiores voluptuosamque vitam amplectuntur. Ostenditurque in simili: quia homo sic conversus similis est illi, qui à febre vel vulnere nuper curatus fuit, certans tamen adhuc cum morbi reliquiis: qui, licet à febre liber sit, adeo tamen debilis est, ut nihil sedulo provideatur, de relapsu vehementer periclitatur. Propterea ergo cautus esse debet, & circumspectus, ut satagat, ob creptam sibi praedam irruenti, resistat, uti fufius explicat Antonius Le Felon in l. cui titulus, *Converso peccatoris, cap. 11.* Sibi proximè tales prae caeteris dictum putent, quod Tridentinum ait sess. 6. c. 13. *Videant ne cadant, & cum timore ac tremore salutem suam operentur in laboribus, in vigiliis, in elemosinis, in orationibus, & oblationibus, in jejuniis & castitate: formidare enim debent... de pugna, quae superest, cum carne, cum mundo, cum diabolo, in qua victores esse non possunt, nisi cum Dei gratia Apostola obtemperent, dicentis: Debitor es carni, non carni, ut secundam carnem vivamus. Si enim secundam carnem vixeritis, moriemini. Si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis.*

1266 Haec dicta sunt in gratiam & compassionem recidivorum ex fragilitate, non in gratiam facile reincidentium. Illi enim, non illi, firmam utcumque fuisse suam non relabendi voluntatem ostendunt, ex hoc quoddam diuturno satis tempore fideliter impleverint, quod Confessario promiserant, adhibitisque remediis à Confessario prescriptis, recurrentium tentationum procellis facile & citò se obrui passi non sunt. Ostendunt quoque fortem fuisse suam illam voluntatem, ex hoc quod iidem tentationibus viriliter resistendo, multas de illis victorias non semel reportarunt; tamen post multas luctas & victorias graviori tentationi succubuerint, ex hoc quod in oratione non perseverando, sed praecipuum istud negligendo, oportet semper orare, & non deficere, aliquo ipsis torpore irrepente, tandem à superveniente gravi tentatione supplantari fuerint. Nam de facile relabentibus ex haecentis dictis aliter est philosophandum. Tamen enim Rivale Romanum ipsis suadeat, saepe, puta semel in mense, vel in certis solemnibus diebus confiteri; non tamen dicit ipsis, dum confitentur, absolutionem mox impendendam esse; sicut nec hoc dicit Sanctorum aliquis, nec dicunt Emericus de Bonis, Segnerus, & alii assertionis nostrae Patroni, licet tales monendos esse doceant ut identidem, v. g. semel in mense, ad Confessarium revertantur, statim sui rationem reddituri, opportunaque consilia recepturi.

CAPUT CXXV.

Ex dictis demonstratur, sententiam nostram à nonnullis et adversantibus, sub horrida larva per imposturam representari.

Demonstratur (inquam) sententiam nostram de absolutione maiorum peccatorum, maxime consuetudinariorum & recidivorum, non esse novam, inauditam, à nemine practicantem, nec practicabilem, rigidissimam, sapientem crudelitatem, nec inducentem animas in desperationem, prout Junior Casuista per imperitiam, & impetum manifestam vociferatur in libello immodesto, cui titulus, *Apologia pro praxi communi penitentiae.* Quomodo enim nova & inaudita est doctrina, quam cum Patribus passim omnibus, cum Sanctis novissimis, cum Scriptoribus omnibus, qui contra Lutherum Calvinumque scripserunt, sapientissimi docent Cardinales, Episcopi & Theologi, tam saeculares, quam Regulares omnium Ordinum, uti demonstravimus supra? Quomodo nova & inaudita, quae (teste Eminentissimo Aguirio) *inheret non modo Concilio, Canonibus, Patribus, non solum gravissimis Cardinalibus, Episcopis & Theologis horum temporum, sed etiam rationi manifeste, fundata in doctrina fidei, & experimento frequenter?* Quomodo à nemine practica & impracticabilis, quae, teste eodem Eminentissimo, fundata est in experimento frequenter, & reverà maximo cum animarum fructu à millenis & millenis Parochis, Confessariisque religiosissimis practicitur, uti cum Episcopis quamplurimis, Emericus de Bonis, Paulus Segnerus, alii, quae testes omni exceptione majores constentur; quam denique olim, cum rigore incomparabiliter majore, per duodecim saecula, Ecclesia Orientalis & Occidentalis practicavit, uti etiam demonstravimus in superioribus?

Quomodo rigidissima, sapientem crudelitatem, & inducens in desperationem, quae, Chryostomo iudice, est summa elementis & benignitatis, praestantissimaeque medendi rationis, nec vulgaris erga peccatorum salutem cura, homil. 14. in 2. ad Cor. in Morali? Oppositum potius crudelium & inhumanam esse docet Cyprianus, dum de sceleratibus illius dicit, quod hoc sunt peccatoribus, quod grando frugibus, quod turbidum siliu arboribus, quod armentis pestilens vapores, quod navigis saeva tempestas. Quia solutum aeternae spei adimant, arborem a radice subvertunt, per eosque subitum inimicus impugnantis adhuc lapsus occulta populatione grassatur, &c.

Fateatur ergo Scriptor ille, ista conviciante magis levitate, quam convincente veritate dicta esse, prout Augustinus loquitur l. de unit. Eccles. c. 5. Qui & illud mirabile esse observat l. de fide & opere. c. 18. non raro usvenire, quod illi alios de novitate perperam incusent, qui ipsimet Novatores sunt. Usvenit etiam (ait iterum Eminentissimus Aguirius dissert. 10. in Can. 11. & 12. Concilii Tolletani III.) Scriptorem aliquem à nonnullis incusari nimia severitatis; non quia sententia ipsius strictiores iusto sunt, sed quia illorum conscientia laxa est, ut hic quodammodo locum habeat dictum illud vetus: *pedes tui non calcant spinas, sed baebent.*

Refutatis nihilominus imposturis non contentus Junior ille, eodem in libello pag. 11. addit Huyghenium, aliosque assertionis nostrae repugnantes velle, opera penitentiae preparatoria exerceri ante absolutionem, donec habitus & consuetudines male sint destructae, vel serè destructae, toraliter utique. Pag. 28. à nobis negari absolutionem peccatorum, si semel aut bis peccet. Pag. 2. & 29. consuetudinariorum conversionem longo tempore à nobis alligari. Pag. 7. à nobis determinari longum tempus, ante quod affirmamus ipsos ordinari non posse esse dispositos ad absolutionem. Quae omnia prorsus aliena sunt à veritate. Quod enim de Huyghenio dicit, Huyghenius ipse discrete negat in Apologia sua §. 10. aliisque in locis. Negat similiter Antonius Le Felon in Conversione

peccatoris cap. 11. Negamus & nos, ad veram plenamque conversionem, ad eoque & absolutionem consuetudinariarum solum exigentes, ut pravorum habitus, quibus ad peccandum, juxta SS. Patres, morali quâdam necessitate veluti compelluntur, eatenus destruxerint, ut jam non amplius necessitatem illam, seu quasi necessitatem inducant, nec jam amplius fortiores sint charitate, sed charitas illis prævaleat, & fortior sit, licet eorum aliquæ adhuc superfluitates sint reliquæ; nec proinde habitus illi ex toto destructi sint, nisi in proposito forti & efficaci.

1270 Nec minus à veritate alienum est, à nobis negari absolutionem peccatori, si semel aut bis peccaverit. Imò toties (absque termino) ipsum absolvimus, quoties post peccatum, vel relapsum, quamlibet frequenter iteratum, ex toto se corde converteret offenderit.

Denique verum non est, consuetudinariarum conversionem longo tempore à nobis alligari, vel à nobis longum tempus determinari, ante quod ordinariè non possit converti, vel à nobis misericordiam Dei mensuram poni, vel tempora definiti. Finguntur ista omnia, larvæ sunt, sunt imposturæ. Si enim consuetudinariarum conversionem longo tempore non alligaverint antiqui Patres, nec vetus Ecclesia, licet ipsos ordinariè non absolverint, nisi post pœnitentiæ opera diu exercita; nec ideò mensuram posuerint divinæ misericordiam, nec tempora definiti: multò minus nos, qui consuetudinariarum absolutionem ad tempus absque comparatione brevius ordinariè differimus. Dicimus ergo cum D. Chrysostomo ubi supra: *Temporis moram non requiro, sed anime correctionem. Hoc itaque fac demones, sintne compuncti, sintne in melius commutati, & res tota cœlestis erit; quod nisi ita sit, nihil profectò temporis diuturnitas emolumentum attulerit. Neque enim sapientie obligatum vulnus fuerit, querimus, sed ex obligatio illi quidquam profuerit. At si quidem ad exiguum tempus adhibita profuit, non iam amplius adhibeatur. Si autem nondum eam adhibuisse juvit, etiam post decem annos adhibeatur.*

Dicimus etiam cum Hennebello & aliis Doctoribus Lovaniensibus in declaratione n. 1343. relata, si quis lapsus sit in fornicationem, aut aliud crimen paris adhesionis, & gravitatis, difficilem & tardam passim esse ejusmodi peccatoris conversionem; adeoque imperandam, & Confessario probandam per opera. Et opera illa esse hæc, & hujusmodi: à locis, consortiis, aliisque peccandi occasionebus abstinere, reluctari adversus tentationes, orare, aliaque officia hominis Christiani sedulo obire, facere diligenter que sunt status & officii sui particularis, jejunare, si id patiantur vires corporis, & officii ratio, eleemosynas (si facultas adsit) erogare, cessare à peccato. Quæ satis laboriosa sunt peccatori alia agere assueti.

Tempus, quo opera ista ante absolutionem peragenda sunt, tum ut impetretur conversio, tum ut ea satis probetur Confessario, definiti non posse; sed debere passim esse notabile, si compararetur ad tempus, quo peragi solet preparatio illa ordinaria, quæ à plerisque hodie adhibetur.

Expendenda verò esse hæc: gravitatem nimirum, & absolutionem peccatorum; modum quo peccata commissa sunt; an ex ignorantia, an ex infirmitate, an ex malitia; durationem, quæ in peccatis hæsit peccator; fervorem, quo pœnitentiam agit, tentationibus & peccato resistit, occasiones fugit, orat, &c.

Hactenus sapientissimi illi Magistri coram Apostolica Sede: quæ nihil hactenus in illa declaratione reprehendit.

CAPUT CXXVI.

Observatio præambula ad solutionem argumentorum. Tom. III.

torum, quæ ab Adversariis objiciuntur, ex qua argumentorum illorum imbecillitas generaliter ostenditur.

Argumentorum illorum imbecillitas inde perspicua est, quòd dum per ea Adversarii sententiam & praxim nostram (de absolutione magnis peccatoribus, maxime consuetudinariis & recidivis ordinariè mox non concedenda) incusare prætendunt velut nimis rigorosam, imprudentem, & humanæ fragilitatis rationem non habentem, eo ipso veteris Ecclesiæ praxim de nimio arguant rigore, deque imprudentia & indiscretionem, & quidem à fortiori: siquis enim rigor sit in praxi nostra, centesima, imò plusquam centesima ex parte minor est rigore veteris illius praxis. Cùm ergo veterem illam praxim de nimio rigore, imprudentia, & indiscretionem, absque ingenti temeritate, imò absque errore arguere nullus possit, qui Ecclesiæ, ut oportet, veneratur (cujus auctoritate praxim illa vim & robur habuit) de nimio etiam rigore, imprudentia, & indiscretionem nullus absque ingenti temeritate sententiam & praxim nostram potest arguere. Uti nec de ullo alio inconveniente: quia nulla inconvenientia magis, imò longè minus sequi nata sunt ex praxi nostra, quam ex illa praxi Ecclesiæ antiqua, longè majores ac diuturniores rigores exigente, & injungente.

Contra praxim proinde nostram non magis militat divinæ scripturæ testimonia, vel citæ absolutionis exempla, quæ Adversarii proferunt, quam contra veterem illam praxim. Et idem est de nonnullis Chrysostomi, seu aliorum Patrum sententiis, quas similiter objiciunt. Ad illa tamen tam Scripturæ, quam Patrum testimonia, specialiter respondimus cap. 37. 38. & 41.

Nec eadem praxi nostræ magis obstant populares difficultates objici solitæ, quam eadem praxi antiquæ, prout ostensum inus.

CAPUT CXXVII.

Ex dictis populares difficultates, quæ objici solent, in pulverem rediguntur.

Objicies 1°. fieri potest quòd magnus peccator, etiam consuetudinarius, vel recidivus hic & nunc verum ac sufficientem habeat de peccatis suis dolorem. Eam autem habenti nec neganda, nec differenda est absolutio.

Concessa majore, concedo etiam minorem, modò dolorem illum Confessario sufficienter probet: secus, si eum ipsi sufficienter non probet, de eoque Confessarius rationabile habeat dubium, prout habet in casu de quo agimus, & prout olim habuit de talibus Ecclesiæ.

Objicies 2°. in dubio, utrùm quis sit vel non sit sufficienter contritus, Confessarius debet cum ut sufficienter contritum habere; prout in dubio, an quis sit vel non sit bonus, debet cum ut bonum habere, meliorem in partem interpretando quòd dubium est, quando manifesta non apparent indicia malitiæ ipsius, prout docet S. Thomas 2. 2. q. 60. a. 4.

Respondeo Angelicam doctrinam istam non procedere in foro judiciali, sive sacramentali, sive extrasacramentali; in quo probanda est probitas, & contritio proximi, ut judicetur probus, vel contritus, & in quo Judex sacramentalis consulere debet honori Sacramenti, & salutem proximi, ideòque non potest absolutionis proferre sententiam, nisi in favorem illius, qui argumentis sufficientibus probatur esse dignus, ut constat ex praxi veteris Ecclesiæ. Et ne in privato quidem extrajudiciali judicio Angelica doctrina illa procedit, dum agitur de adhibendo nostris, vel alienis ma-